

Arrest

nr. 59 125 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt :

A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp A. U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

Uw problemen ontstonden tijdens uw legerdienst die u in de jaren 1995-1997 vervulde. Tijdens deze dienst was u ervan getuige hoe een vriend van u, genaamd J. (familienaam onbekend), door medesoldaten werd verkracht en vermoord. De twee daders, G. en A. (of A., familienamen onbekend) pestten J. en u tijdens de dienst. J. werd gedood omdat hij weigerde taken, zoals schoonmaken en wachthouden, die een ander toekwamen op zich te nemen. De daders wisten dat u een getuige van de moord was en sloegen u om u het zwijgen op te leggen. U belandde hierdoor in het

ziekenhuis. Tijdens het onderzoek en de rechtszaak naar aanleiding van de moord getuigde u niet. U was met de dood bedreigd indien u dit zou doen. Niettemin werd hun schuld vastgesteld en werden beide daders veroordeeld tot 12 jaar gevangenis.

Begin september 2009 kwam er op een avond onverwacht bezoek naar uw ouderlijk huis, waar u en uw echtgenote S. M. (O.V. 6.528.072) verbleven. U werkte die avond op de markt en was niet thuis. Het bezoek betrof twee mannen die zich voorstelden als oude kennissen van u en u wilden zien. Uw familieleden vertelden hen dat u niet thuis was waarop zij vertrokken.

Twee dagen later kwamen zij opnieuw, wederom 's avonds, langs. U werkte ook die avond op de markt. Toen de mannen vernamen dat u niet thuis was, werden uw familieleden met de dood bedreigd. Ramen werden stukgemaakt en uw hond werd neergestoken. De mannen vertelden dat ze vanwege u 12 jaar verloren hadden en vertelden over de moord. Ze zeiden dat als u de volgende keer niet thuis zou zijn ze uw kinderen zouden vermoorden. Na hun vertrek belde uw vrouw u op; u kwam naar huis en besloot samen met uw gezin naar Gumri te verhuizen.

In Gumri verbleven jullie bij de nicht van uw vrouw. Tijdens jullie verblijf aldaar vernamen jullie dat de mannen nog langs uw ouders waren geweest op zoek naar u. Uw ouders namen contact op met de politie maar deze kwam niet ter plaatse. Er werd enkel een proces-verbaal opgesteld. Op aanraden van familieleden besloten jullie uiteindelijk Armenië te verlaten. Op 12/11/2009 vlogen jullie vanuit Gumri naar Moskou. Jullie werden hierbij begeleid door een smokkelaar. Aangekomen in Moskou namen jullie een trein naar Polen. Vanuit Polen reisden jullie met een personenwagen verder naar België. Op 16/11/2009 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroeg u, samen met uw echtgenote, asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt uw verklaringen aannemelijk te maken. Dit om verscheidene redenen. Zo wordt vooraleerst geconstateerd dat u geen enkel bewijs van uw vluchtmotief (aangaande de moord alsook aangaande de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen) aanbracht. Hierdoor berust de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op de verklaringen van u en uw echtgenote.

Deze verklaringen bevatten echter tegenstrijdigheden en kenmerken zich door een onaannemelijk gebrek aan informatie. Het gebrek aan informatie reveleert zich in hoofdzaak in uw verklaringen over de moord op uw vriend, zijnde het uitgangspunt van uw relaas. Zo bleek u de familienaam van deze persoon niet te kennen; u kende enkel zijn voornaam J. (CGVS p.9). Hetzelfde geldt voor de twee daders waarvan u enkel de voornaam kende (CGVS p.8). Daarnaast werd vastgesteld dat u de moord niet exact in de tijd kon plaatsen. U beweerde dat zij plaatsvond tijdens uw dienst in de periode 1995-1997. Een exacte datum of zelfs jaar kon u niet geven. U vermoedde dat het eind 1995 of begin 1996 gebeurde (CGVS p.9). In dezelfde lijn kon u evenmin zeggen wanneer het proces en de veroordeling plaatsvond (CGVS p.10). Tot slot bleek u niet te weten welke rechtbank dit vonnis uitsprak en in welke gevangenis de daders terechtkwamen (CGVS p.9-10).

Deze vaststellingen leiden ertoe dat het door u geschetste beeld van de moord en de nasleep ervan weinig concreet, weinig tastbaar is. Aangezien deze informatie de kern van uw relaas uitmaakt kan er daarbij van worden uitgegaan dat zij geweten is. Het verloop van jaren sinds de gebeurtenis in kwestie vermag alleszins niet te verklaren dat u dergelijke belangrijke informatie niet langer zou kennen, en wel gezien de ernst van de feiten en uw persoonlijke nabijheid bij het slachtoffer.

Daarnaast werden tegenstrijdigheden vastgesteld in vergelijking met de verklaringen van uw echtgenote S. M. (O.V.6.528.072). Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat beide daders werden veroordeeld tot 12 jaar gevangenis (CGVS p.9-10). Wat dit betreft verklaarde u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij beiden werden "veroordeeld tot 6 en 12 jaar gevangenis". Deze bewering is enigszins verwarrend. Zij impliceert namelijk dat één van hen werd veroordeeld tot 6 en de ander tot 12 jaar. U werd hierin om verduidelijking gevraagd en gaf een zeer schimmige uitleg. U beweerde na veel dralen dat beide mannen 6 tot 12 jaar riskeerden maar vanwege de verkrachting uiteindelijk allebei tot 12 jaar werden veroordeeld. Met deze verklaring is de verwarring echter niet van de baan. Het deed dan ook vermoeden dat u op dit essentiële punt in uw relaas een tegenstrijdige verklaring aflegde. Dit vermoeden werd bevestigd door de verklaringen van uw echtgenote. Zij beweerde voor het Commissariaat-generaal exact hetzelfde als hetgeen u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard, met name dat beide mannen werden veroordeeld van 6 tot 12 jaar (CGVS S. M. p. 6). Ook zij werd om verduidelijking gevraagd. Zij verklaarde uiteindelijk dat u haar had verteld dat de ene persoon tot 6 jaar werd veroordeeld en de andere tot 12 jaar. Op de vraag wie welke straf kreeg, antwoordde uw vrouw dit niet met zekerheid te weten; ze ging ervan uit dat G. 12 jaar had gezeten. Kortom, met deze verklaring van uw vrouw is de tegenstrijdigheid binnen uw relaas aangetoond.

Verschillende versies werden eveneens opgetekend met betrekking tot de problemen die jullie in 2009 zouden hebben ondervonden. Zowel u als uw vrouw verklaarden dat de twee mannen tweemaal

langs uw huis waren gekomen. Over het tweede bezoek verklaarde u dat de mannen uw gezin bedreigden, uw hond doodden en vernielingen aanbrachten. Wat dit laatste, de vernielingen, betreft werd tijdens uw gehoor vastgesteld dat u zeer terughoudend was in de beschrijving van deze vernielingen. Na aandringen verklaarde u enkel weet te hebben van ramen die in het huis werden vernield. U verklaarde dat u zich vanwege de gebeurtenissen in een gestresseerde toestand bevond en niet in staat was alle vernielingen op te nemen (CGVS p. 12). Welnu, uw echtgenote gaf tijdens haar gehoor aan dat naast ramen ook borden en glazen werden stukgeslagen (CGVS S. M. p.7). Zij werd erop gewezen dat u hier geen weet van bleek te hebben en ontkende uw onwetendheid hierover eerst. Hierna gaf ze aan dat u op dat ogenblik niet thuis was en dus mogelijk hierover niets wist. Ook deze vaststelling sterkt de geloofwaardigheid van uw relaas niet.

Verder werd vastgesteld dat uw echtgenote niet in staat bleek te zijn het eerste bezoek in tijd te situeren, hoewel dit op basis van haar verklaringen eenvoudig kan worden bepaald. Zo beweerde zij, op de vraag wanneer het eerste bezoek plaatsvond, dat zij begin september, misschien op 2 of 3/09/2010, werd opgezocht. Hierop volgend beweerde zij, op de vraag wanneer het tweede bezoek plaatsvond, dat zij twee dagen na het eerste bezoek zijnde op 07/09/2010 werd opgezocht (CGVS S. M. p.6-7). Dit maakt met andere woorden dat het eerste bezoek op 05/09/2010 plaatsvond. Zij werd met deze vaststelling geconfronteerd maar gaf hierin geen verduidelijking. Zij herhaalde louter dat het eerste bezoek begin september plaatsvond.

Daarnaast werd vastgesteld dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over het contact dat uw ouders opnamen met de politie, zijnde jullie enige poging om van de Armeense autoriteiten bescherming te bekomen tegen de twee mannen. Zo beweerde uw vrouw dat uw vader op de dag volgend op het bezoek van de mannen (dus op 8/9/2010) naar de wijkagent was gegaan om klacht neer te leggen. Zij kon hierbij niet zeggen of er een proces-verbaal werd opgesteld. Zij beweerde enkel dat de wijkagent niet langskwam (CGVS S. M. p.8). Welnu uw verklaringen wijken hier enigszins van af. U beweerde vooraleerst niet te weten wanneer uw ouders contact opnamen met de politie, en meer bepaald hoeveel tijd erover ging sinds uw vertrek naar Gumri. U wist wel dat dit contact telefonisch was: u ontkende dat uw ouders langs de politie waren gegaan en zei dat zij enkel hadden gebeld. U beweerde verder dat de politie een proces-verbaal opstelde maar niet langs uw ouders ging (CGVS p.13).

Bovenstaande vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de marge wordt opgemerkt dat uit uw relaas niet blijkt dat deze problemen, indien er geloof aan zou worden gehecht, quod non, nog actueel zouden zijn. U verklaarde immers dat u sinds uw verblijf in België, te weten sinds 16/11/2009, geen contact meer onderhoudt met uw ouders. Aldus bent u niet op de hoogte van eventuele evoluties zoals stappen van uw ouders naar de autoriteiten toe en een mogelijk ingrijpen van deze laatste. U werd hiermee geconfronteerd en kon dit enkel beamen (CGVS p.14). Daarbij is aansluitend onvoldoende aangetoond dat u voor bescherming niet kon rekenen op de Armeense autoriteiten.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat ook uw reisroute, van Armenië naar België, niet weet te overtuigen. U beweerde dat u via Moskou en Polen naar België reisde. Van deze route legde u echter geen bewijs voor. Aangezien u vanuit Gumri naar Moskou zou zijn gevlogen en u daarna een trein naar Polen nam bestaat hiertoe nochtans, in de voorlegging van de tickets, de mogelijkheid. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat alles zich bij de smokkelaar bevond (CGVS p.6-7). Hetzelfde gold voor uw paspoort. Ook dit document, waaruit uw reisroute zou kunnen blijken, werd door u niet voorgelegd. U beweerde dat de smokkelaar uw paspoort (en dat van uw echtgenote) voor uw vertrek vroeg en het daarna niet meer terug bezorgde. U weet daarbij niet of de smokkelaar uw paspoort doorgaf aan de chauffeur die u vanuit Polen naar België bracht. U verklaarde dat u het document vergat terug te vragen bij aankomst in België. Welnu, over dit alles dient het volgende gezegd te worden. Ten eerste werd vastgesteld dat u niet kon verhelderen waarom de smokkelaar uw paspoort nodig had (CGVS p.4). Ten tweede legde u een tegenstrijdige verklaring af over deze smokkelaar. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat deze smokkelaar S. noemde. U verklaarde daarbij dat u hem enkel onder deze naam kende en dat u aldus niet weet of S. een afkorting is van S. (CGVS p.3). Deze bewering staat echter lijnrecht tegenover uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van uw echtgenote. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u immers enkel van S. (DVZ punt 33). Ook uw echtgenote bleek tijdens haar gehoor de naam S. te hanteren (CGVS S. M. p.2). Zij verklaarde daarbij dat jullie tijdens de organisatie van de reis vernomen hadden dat de smokkelaar S. heette. Ten derde bleek u niet in staat te zijn uw reis vanuit Moskou uiteen te zetten. U beweerde dat u vanuit Moskou een trein nam naar Polen maar kon niet zeggen welke bestemming deze trein in Polen had, noch aan welke halte u afstapte. U kon daarnaast evenmin aangeven via welke weg (welke landen) u vanuit Polen naar België reisde (CGVS 7).

Al deze vaststellingen maken dan ook dat uw reisroute niet is aangetoond. Het laat dan ook de mogelijkheid open dat u op een andere wijze, en met behoud van uw paspoort, naar België bent gereisd.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegde zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw militair boekje en uw geboorteakte leveren geen van allen bewijs van de problemen die u in Armenië zou hebben ondervonden. U legde daarnaast twee Belgische medische attesten voor die stellen dat u psychologische problemen kent. Deze attesten zijn echter gebaseerd op de feiten die door u werden aangebracht, en waaraan hierboven geen geloof werd gehecht. In geen geval vormen deze attesten een bewijs dat de beschreven psychologische moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten zoals die door u werden aangehaald. Daarenboven vermogen zij niet de door u genoemde geheugenproblemen (CGVS p.11) te staven. Deze problemen worden immers niet vermeld in de symptomatologische beschrijving van deze attesten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. De bestreden beslissing, in hoofde van tweede verzoekster, luidt als volgt :

A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in het dorp Artani. U bent gehuwd (sinds 1999) en heeft drie kinderen.

Uw problemen houden verband met uw echtgenoot S. S. (O.V.6.528.072). Tijdens zijn legerdienst, in de jaren 1995-1997, was uw man er getuige van hoe een medesoldaat werd vermoord. De tweeaders, een zekere A. (of A.) en G., werden om de feiten veroordeeld en kregen een gevangenisstraf van 6 tot 12 jaar.

Jaren later, en meer bepaald begin september 2009, kwam er onverwacht bezoek naar jullie woning, zijnde het ouderlijk huis van uw echtgenoot. Uw man was op dat ogenblik niet thuis. Het bezoek betrof twee mannen die zich voorstelden als oude kennissen van uw man en hem wilden zien. Er werd hen gezegd dat uw man niet thuis was waarop zij vertrokken.

Twee dagen later kwamen zij opnieuw langs. Uw man was wederom niet thuis. Toen de mannen vernamen dat uw echtgenoot niet thuis was, brachten zij vernielingen aan en staken jullie hond dood. De bezoekers vertelden dat ze vanwege uw man 12 jaar verloren hadden en vertelden over de moord. Ze zeiden dat als uw man de volgende keer niet thuis zou zijn ze jullie kinderen zouden vermoorden. Na hun vertrek belde u uw man op; uw man kwam naar huis en er werd besloten met heel het gezin naar Gumri te verhuizen.

In Gumri verbleven jullie bij een nicht van u. Tijdens jullie verblijf daar vernamen jullie dat de mannen nog langs uw schoonouders waren geweest op zoek naar uw man. Uw schoonouders namen contact op met de politie maar deze kwam niet ter plaatse. Op aanraden van familieleden besloten jullie uiteindelijk Armenië te verlaten. Op 12/11/2009 vlogen jullie vanuit Gumri naar Moskou. Jullie werden hierbij begeleid door een smokkelaar. Aangekomen in Moskou namen jullie een trein naar Polen. Vanuit Polen reisden jullie met een personenwagen verder naar België. Op 16/11/2009 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroeg u, samen met uw echtgenoot, asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot S. S. (O.V.6.528.072). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt uw verklaringen aannemelijk te maken. Dit om verscheidene redenen. Zo wordt vooraleerst geconstateerd dat u geen enkel bewijs van uw vluchtmotief (aangaande de moord alsook aangaande de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen) aanbracht. Hierdoor berust de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op de verklaringen van u en uw echtgenote.

Deze verklaringen bevatten echter tegenstrijdigheden en kenmerken zich door een onaannemelijk gebrek aan informatie. Het gebrek aan informatie reveleert zich in hoofdzaak in uw verklaringen over de moord op uw vriend, zijnde het uitgangspunt van uw relaas. Zo bleek u de familienaam van deze persoon niet te kennen; u kende enkel zijn voornaam J. (CGVS p.9). Hetzelfde

geldt voor de twee daders waarvan u enkel de voornaam kende (CGVS p.8). Daarnaast werd vastgesteld dat u de moord niet exact in de tijd kon plaatsnemen. U beweerde dat zij plaatsvond tijdens uw dienst in de periode 1995-1997. Een exacte datum of zelfs jaar kon u niet geven. U vermoedde dat het eind 1995 of begin 1996 gebeurde (CGVS p.9). In dezelfde lijn kon u evenmin zeggen wanneer het proces en de veroordeling plaatsvond (CGVS p.10). Tot slot bleek u niet te weten welke rechtbank dit vonnis uitsprak en in welke gevangenis de daders terecht kwamen (CGVS p.9-10).

Deze vaststellingen leiden ertoe dat het door u geschetste beeld van de moord en de nasleep ervan weinig concreet, weinig tastbaar is. Aangezien deze informatie de kern van uw relaas uitmaakt kan er daarbij van worden uitgegaan dat zij geweten is. Het verloop van jaren sinds de gebeurtenis in kwestie vermag alleszins niet te verklaren dat u dergelijke belangrijke informatie niet langer zou kennen, en wel gezien de ernst van de feiten en uw persoonlijke nabijheid bij het slachtoffer.

Daarnaast werden tegenstrijdigheden vastgesteld in vergelijking met de verklaringen van uw echtgenote S. M. (O.V.6.528.072). Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat beide daders werden veroordeeld tot 12 jaar gevangenis (CGVS p.9-10). Wat dit betreft verklaarde u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij beiden werden "veroordeeld tot 6 en 12 jaar gevangenis". Deze bewering is enigszins verwarrend. Zij impliceert namelijk dat één van hen werd veroordeeld tot 6 en de ander tot 12 jaar. U werd hierin om verduidelijking gevraagd en gaf een zeer schimmige uitleg. U beweerde na veel dralen dat beide mannen 6 tot 12 jaar riskeerden maar vanwege de verkrachting uiteindelijk allebei tot 12 jaar werden veroordeeld. Met deze verklaring is de verwarring echter niet van de baan. Het deed dan ook vermoeden dat u op dit essentiële punt in uw relaas een tegenstrijdige verklaring aflegde. Dit vermoeden werd bevestigd door de verklaringen van uw echtgenote. Zij beweerde voor het Commissariaat-generaal exact hetzelfde als hetgeen u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard, met name dat beide mannen werden veroordeeld van 6 tot 12 jaar (CGVS S. M. p. 6). Ook zij werd om verduidelijking gevraagd. Zij verklaarde uiteindelijk dat u haar had verteld dat de ene persoon tot 6 jaar werd veroordeeld en de andere tot 12 jaar. Op de vraag wie welke straf kreeg, antwoordde uw vrouw dit niet met zekerheid te weten; ze ging ervan uit dat G. 12 jaar had gezeten. Kortom, met deze verklaring van uw vrouw is de tegenstrijdigheid binnen uw relaas aangetoond.

Verschillende versies werden eveneens opgetekend met betrekking tot de problemen die jullie in 2009 zouden hebben ondervonden. Zowel u als uw vrouw verklaarden dat de twee mannen tweemaal langs uw huis waren gekomen. Over het tweede bezoek verklaarde u dat de mannen uw gezin bedreigden, uw hond doodden en vernielingen aanbrachten. Wat dit laatste, de vernielingen, betreft werd tijdens uw gehoor vastgesteld dat u zeer terughoudend was in de beschrijving van deze vernielingen. Na aandringen verklaarde u enkel weet te hebben van ramen die in het huis werden vernield. U verklaarde dat u zich vanwege de gebeurtenissen in een gestresseerde toestand bevond en niet in staat was alle vernielingen op te nemen (CGVS p. 12). Welnu, uw echtgenote gaf tijdens haar gehoor aan dat naast ramen ook borden en glazen werden stukgeslagen (CGVS S. M. p.7). Zij werd erop gewezen dat u hier geen weet van bleek te hebben en ontkende uw onwetendheid hierover eerst. Hierna gaf ze aan dat u op dat ogenblik niet thuis was en dus mogelijk hierover niets wist. Ook deze vaststelling sterkt de geloofwaardigheid van uw relaas niet.

Verder werd vastgesteld dat uw echtgenote niet in staat bleek te zijn het eerste bezoek in tijd te situeren, hoewel dit op basis van haar verklaringen eenvoudig kan worden bepaald. Zo beweerde zij, op de vraag wanneer het eerste bezoek plaatsvond, dat zij begin september, misschien op 2 of 3/09/2010, werd opgezocht. Hierop volgend beweerde zij, op de vraag wanneer het tweede bezoek plaatsvond, dat zij twee dagen na het eerste bezoek zijnde op 07/09/2010 werd opgezocht (CGVS S. M. p.6-7). Dit maakt met andere woorden dat het eerste bezoek op 05/09/2010 plaatsvond. Zij werd met deze vaststelling geconfronteerd maar gaf hierin geen verduidelijking. Zij herhaalde louter dat het eerste bezoek begin september plaatsvond.

Daarnaast werd vastgesteld dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over het contact dat uw ouders opnamen met de politie, zijnde jullie enige poging om van de Armeense autoriteiten bescherming te bekomen tegen de twee mannen. Zo beweerde uw vrouw dat uw vader op de dag volgend op het bezoek van de mannen (dus op 8/9/2010) naar de wijkagent was gegaan om klacht neer te leggen. Zij kon hierbij niet zeggen of er een proces-verbaal werd opgesteld. Zij beweerde enkel dat de wijkagent niet langskwam (CGVS S. M. p.8). Welnu uw verklaringen wijken hier enigszins van af. U beweerde vooraleerst niet te weten wanneer uw ouders contact opnamen met de politie, en meer bepaald hoeveel tijd erover ging sinds uw vertrek naar Gumri. U wist wel dat dit contact telefonisch was: u ontkende dat uw ouders langs de politie waren gegaan en zei dat zij enkel hadden gebeld. U beweerde verder dat de politie een proces-verbaal opstelde maar niet langs uw ouders ging (CGVS p.13).

Bovenstaande vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de marge wordt opgemerkt dat uit uw relaas niet blijkt dat deze problemen, indien er geloof aan zou

worden gehecht, *quod non*, nog actueel zouden zijn. U verklaarde immers dat u sinds uw verblijf in België, te weten sinds 16/11/2009, geen contact meer onderhoudt met uw ouders. Aldus bent u niet op de hoogte van eventuele evoluties zoals stappen van uw ouders naar de autoriteiten toe en een mogelijk ingrijpen van deze laatste. U werd hiermee geconfronteerd en kon dit enkel beamen (CGVS p.14). Daarbij is aansluitend onvoldoende aangetoond dat u voor bescherming niet kon rekenen op de Armeense autoriteiten.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat ook uw reisroute, van Armenië naar België, niet weet te overtuigen. U beweerde dat u via Moskou en Polen naar België reisde. Van deze route legde u echter geen bewijs voor. Aangezien u vanuit Gumri naar Moskou zou zijn gevlogen en u daarna een trein naar Polen nam bestaat hiertoe nochtans, in de voorlegging van de tickets, de mogelijkheid. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat alles zich bij de smokkelaar bevond (CGVS p.6-7). Hetzelfde gold voor uw paspoort. Ook dit document, waaruit uw reisroute zou kunnen blijken, werd door u niet voorgelegd. U beweerde dat de smokkelaar uw paspoort (en dat van uw echtgenote) voor uw vertrek vroeg en het daarna niet meer terug bezorgde. U weet daarbij niet of de smokkelaar uw paspoort doorgaf aan de chauffeur die u vanuit Polen naar België bracht. U verklaarde dat u het document vergat terug te vragen bij aankomst in België. Welnu, over dit alles dient het volgende gezegd te worden. Ten eerste werd vastgesteld dat u niet kon verhelderen waarom de smokkelaar uw paspoort nodig had (CGVS p.4). Ten tweede legde u een tegenstrijdige verklaring af over deze smokkelaar. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat deze smokkelaar S. noemde. U verklaarde daarbij dat u hem enkel onder deze naam kende en dat u aldus niet weet of S. een afkorting is van S. (CGVS p.3). Deze bewering staat echter lijnrecht tegenover uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van uw echtgenote. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u immers enkel van S. (DVZ punt 33). Ook uw echtgenote bleek tijdens haar gehoor de naam S. te hanteren (CGVS S. M. p.2). Zij verklaarde daarbij dat jullie tijdens de organisatie van de reis vernomen hadden dat de smokkelaar S. heette. Ten derde bleek u niet in staat te zijn uw reis vanuit Moskou uiteen te zetten. U beweerde dat u vanuit Moskou een trein nam naar Polen maar kon niet zeggen welke bestemming deze trein in Polen had, noch aan welke halte u afstapte. U kon daarnaast evenmin aangeven via welke weg (welke landen) u vanuit Polen naar België reisde (CGVS 7).

Al deze vaststellingen maken dan ook dat uw reisroute niet is aangetoond. Het laat dan ook de mogelijkheid open dat u op een andere wijze, en met behoud van uw paspoort, naar België bent gereisd.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegde zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw militair boekje en uw geboorteakte leveren geen van allen bewijs van de problemen die u in Armenië zou hebben ondervonden. U legde daarnaast twee Belgische medische attesten voor die stellen dat u psychologische problemen kent. Deze attesten zijn echter gebaseerd op de feiten die door u werden aangebracht, en waaraan hierboven geen geloof werd gehecht. In geen geval vormen deze attesten een bewijs dat de beschreven psychologische moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten zoals die door u werden aangehaald. Daarenboven vermogen zij niet de door u genoemde geheugenproblemen (CGVS p.11) te staven. Deze problemen worden immers niet vermeld in de symptomatologische beschrijving van deze attesten."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen leveren immers geen bewijs van de problemen die jullie zouden hebben ondervonden in Armenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij roepen ook een manifeste appreciatiefout in.

2.2. Uit de sub 1.1 en 1.2 geciteerde beslissingen blijkt dat de motieven er op eenvoudige wijze in kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De verzoekende partijen stellen dat hun verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, meer bepaald vrezen zij het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen geven. Zij nemen voorts de weigeringsmotieven stuk voor stuk op de korrel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De verwerende partij, zo stellen verzoekers, onderschat hun persoonlijke problemen en heeft te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse. Zij herhalen in essentie hun asielrelaas en stellen dat “*één en ander*” duidelijk zou gebleken zijn uit hun verklaringen.

Met de verwerende partij moet echter worden vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen op een concrete wijze uiteen te zetten met welke gegevens ten onrechte geen of niet voldoende rekening werd gehouden. Het louter verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissingen concreet te weerleggen. Deze verklaringen zijn immers doorspekt met inconsistenties en tegenstrijdigheden, zodat het aan verzoekers toekomt de vaststellingen daaromtrent in een ander daglicht te stellen.

De door de verwerende partij vastgestelde inconsistenties en/of tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoekers niet worden aanzien als dermate belangrijk dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan hun geloofwaardigheid of de kern van de asielaanvraag op zich zouden kunnen aantasten. De verwerende partij gaat selectief te werk, enkel maar in het nadeel van verzoekers en heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die zij opliepen. In dit dossier, zo stellen zij, wordt geen blijk gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Het is volgens verzoekers algemeen geweten dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs een vertekende beleving van de werkelijkheid. Er werd evenmin rekening gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het gehoor door de verwerende partij anderszijds. Dit alles biedt een redelijke verklaring voor het feit dat verzoekers “ogenschijnlijk” niet konden zeggen tot welke gevangenisstraf de misdadigers werden veroordeeld, wat de familienaam van het slachtoffer was, wat de exacte datum van het proces en het vonnis was etc.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van de asielzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Elementen in het voordeel van de asielzoeker moeten niet noodzakelijk in de bestreden beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) indien de motieven ervan voldoende draagkrachtig zijn om de weigeringsbeslissing te verantwoorden.

In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig gemotiveerd welke onwetendheden, tegenstrijdigheden en inconsistenties werden vastgesteld in de door verzoekers afgelegde verklaringen. Verzoekers stellen in wezen dat deze vaststellingen niet van aard kunnen zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. Evenwel hebben de door de verwerende partij gedane vaststellingen stuk voor stuk betrekking op cruciale elementen van het relaas. Zo is o.m. gebleken dat eerste verzoeker amper informatie kon geven over de moord op zijn vriend (familienaam van zijn vriend en van de personen die hem vermoordden, jaar waarin de moord plaatsvond, wanneer het proces en de veroordeling plaatsvonden, rechtbank die het vonnis uitsprak, gevangenis waar daders terecht kwamen) en werden er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de onderlinge verklaringen van verzoekers, met betrekking tot de veroordeling van de moordenaars van verzoekers vriend en met betrekking tot de problemen die zij in 2009 zouden hebben ondervonden.

Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits ervan kan worden uitgegaan dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen zelf en het gehoor, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zelfs indien kan worden aangenomen dat bepaalde details vervaagd zouden zijn, dan nog kan van verzoeker verwacht worden dat hij op de hoogte is van bepaalde informatie omtrent de moord op zijn vriend, zoals de hiervoor genoemde, die geenszins details betreft.

Verzoekers verwijzen naar de traumatische gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt en het feit dat dit een invloed zou kunnen hebben op hun perceptie van de realiteit en hun geheugen. Evenwel werd reeds in de bestreden beslissing gesteld dat de attesten die dienaangaande werden voorgebracht een bewijs zijn, noch van de door verzoekers aangehaalde asielproblemen, noch van het feit dat hun psychische toestand ertoe zou hebben geleid dat zij geen volwaardige en consistente verklaringen zouden kunnen afleggen.

Verzoekers menen dat hun versie inzake hun vluchtroute niet *a priori* uitgesloten is en dat de verwerende partij geen ernstige reden had om hun vluchtroute en vluchtwijze “zonder meer” als totaal ongeloofwaardig te bestempelen en hen minstens het voordeel van de twijfel had moeten verlenen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat de verwerende partij op pertinente gronden en op basis van het administratief dossier terecht heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas is ontdaan van elke geloofwaardigheid, zodat alleen al op grond van de hiervoor besproken motieven blijkt dat het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend. Bovendien brengen verzoekers geen concrete elementen bij die de beoordeling van hun verklaringen omtrent de vluchtroute zouden kunnen ontwrichten.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve geenszins aangetoond.

2.5. De schending van het redelijkheidsbeginsel, ten slotte, kan niet worden volgehouden, aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat de bestreden beslissingen in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is. De verwerende partij heeft op grond van de in de bestreden beslissingen weergegeven pertinente, op het administratief dossier gesteunde motieven, genoegzaam kunnen oordelen dat aan de verzoekers noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS